– אלא למאן דאמר מודה בקנס ואחר כך באו עדים דחייב מאי איכא למימר However what can we say according to the one who maintains that one who admits to a fine and afterwards witnesses came, he is liable.

Overview

The גמרא initially explained that the phrase "ע"פ עדים in the משנה is excluding a case where it was not completely ע"פ עדים; but rather it was a case of מודה מודה מודה לבאו עדים, he is גמרא asks however, there is a גמרא אלים אלים משנה משנה משנה מודה בקנס ואה"כ באו עדים הייב according to him what does the משנה teach us by saying תוספות חוספות מוספות אלים עדים explains why we cannot say that our עדים is teaching us that by a קנס א חיוב to pay only if there are עדים, then even if the מייק admits to the פטור פטור.

תוספות anticipates a question and resolves it:

- למודה בקנס ולא באו עדים כלל לא אצטריך

It is not necessary for the משנה to state ע"פ עדים, in order to exclude a case where he admitted to the fine, and עדים did not come altogether; that in this case he is טור since there were no עדים (only a מודה בקנס) 2

The reason it is not necessary for our משנה to teach us this rule, is -

דמתניתין היא במרובה (לקמן דף עד,ב) דעל פי עצמו פטור³

For there is a קנס which states that concerning פרק מרובה one is which states that concerning סונס one is if he admits it (and there are no witnesses). Therefore we cannot say that our מודה בקנס פטור us teaching us מודה בקנס פטור.

מוספות anticipates a refutation to this argument and rejects it:

דלא שייך תני והדר מפרש דאין מאריך שם יותר מבכאן:
For it is not feasible to say; 'he taught it and then explained it'⁴; for there in מרובה he does not elaborate more than here. Therefore the מרובה here cannot be discussing the rule of מודה בקנס פטור.

_

 $^{^1}$ It is evident that עדים are required by דיני קנסות. However by דיני ממונות the admission of the מויק is sufficient. It is also self evident that if there are no עדים, and the מטור denies culpability, that he is פטור.

² If we would assume that this is what the משנה is coming to teach us, it would resolve the entire issue. There would be no difficulty with the מודה בקנס ואח"כ באו עדים הייב who maintains משנה is excluding a case where no פטור si מודה בקנס ואה"כ. באו עדים.

³ The משנה there states if witnesses attest that someone stole an animal and the thief admits to slaughtering it or selling it; the thief is liable only for כפל (which is על פי עדים), but not for the 'טביחה ומכירה), since we know of the עדים only ע"פ עצמו (שביחה ומכירה).

⁴ Occasionally משנה will mention a law briefly in one משנה and then expand on it in a subsequent משנה. Perhaps that is why the מוספות משנה discusses the rule of מרובה again in מרובה. However תוספות rejects this idea. See 'Thinking it over' #'s 1&2.

Summary

The משנה cannot be inferring the rule of מודה בקנס פטור for this is stated (in a similar fashion) in פרק מרובה.

Thinking it over

- 1. Seemingly here the מודה בקנס פטור is merely implying the זין of מודה בקנס פטור, while in מרובה it is stating so emphatically; why should that not be considered a תנא והדר מפרש?!
- 2. Why cannot we say that our משנה teaches us the זמודה בקנס פטור of מדובה בקנס פטור היזק however in מרובה we are taught a greater היזק; that even if part of the דיזק was ע"כ עדים (the גניבה [with the resultant סקנס of סקנס]), nevertheless for that part which was ע"פ עצמו (the טביחה ומכירה) be is סטור (and we do not say that since he is קנס on part of the סקנס he should pay the entire סקנס פעור)! This should qualify these two משניות for the תנא והדר מפרש rule!

-

⁵ See footnote # 3.